

ския поздравъ „добъръ день“, хората се засмиватъ радостно, сърдечно. Тѣ казватъ:

— Най-сетне доживѣхме да видимъ свѣтълъ день!

Градътъ е укиченъ цѣлиятъ съ знамена — германски, български, италиански. Движимъ се полека срѣдъ млади и стари, обградили колата ни и тичащи следъ насъ.

Градътъ е разположенъ на самото езеро, една частъ върху единъ хълмъ. Отгоре, като корона, се издигатъ остан-

Край Охридското езеро

китѣ на нѣко-
гашни дворци и
крепости на
царь Самуила.

Населението
на града е чисто
българско. Въ
града има око-
ло 40 църкви,
нѣкои полураз-
рушени, стари
крепости на
българщината.

Изкачвамъ се
по малки, чисти
улички, между

стари, хубави кжщички. Откриватъ се чудно красиви картини. Къмъ езерото и окото не може да се насити.

Скоро ме заобиколиха много деца, които радостно тичатъ, обясняватъ ми всичко, пипатъ дрехитѣ ми, ножа, носятъ шапката ми съ сияещи лица и ме питатъ дали ще дойдатъ скоро български учители, за да се научатъ по-скоро да пишатъ и четатъ български.

Отъ прозорцитѣ на кжщитѣ сж надвиснали жени и деца, весело ме поздравяватъ и ме канятъ да посетя кжщитѣ имъ, па макаръ и само вода да пия.

Не мога да отказвамъ непрекъснато и влѣзохъ въ една кжща. Веднага наизлѣзоха деца, жени, баби.

Всички бързатъ да се ржкуватъ и не могатъ да ми се нарадватъ. Разправятъ за мжкитѣ си и сълзи се ронятъ отъ очитѣ имъ. А и азъ едвамъ сдържамъ моитѣ сълзи и избѣгахъ, не можахъ да издържа повече.

Хубостъта на Охридъ мжно може да се опише.

Божидаръ Карастояновъ